

Hoofdstuk 1

Ik ben opgeslokt in een gitzwarte duisternis. Mijn lichaam voelt stijf en verkrampd aan, ik zit al uren in deze houding op de harde en koude vloer. Maar ik kan niet weg, nog niet...

Er prikt iets in mijn rug, ik probeer geluidloos te verliggen. De tranen schieten in mijn ogen als mijn verkrampde spieren zich samentrekken. Als ik goed lig, sluit ik mijn ogen en zucht ik zachtjes. Boven me hoor ik gedempte stemmen en voetstappen op de houten planken.

Laat het niet lang meer duren, denk ik en ik herhaal deze gedachte minutenlang, hopend dat de tijd hierdoor minder langzaam voorbijgaat.

Ik moet in een soort halfslaap zijn gesukkeld, want ik word wakker van het bekende krakende geluid van de kelderdeur. Er valt een streep licht over mijn gezicht en ik knijp mijn ogen snel dicht tegen het felle schijnsel.

'O, Seanna!' Mijn moeder loopt snel naar beneden en hurkt bij me neer. Haar lichte ogen kijken me bezorgd aan en haar grijsbruine haar zit slordig in een knotje. 'Het spijt me dat het zo lang duurde. Kom, laat me je helpen.'

Kreunend ga ik zitten. 'Waarom duurde het zo lang?' fluister ik. 'Ik dacht dat u nooit terug zou komen.'

'Ze bleef maar doorpraten,' antwoordt mijn moeder, 'ik probeerde het écht, Seanna, maar we mogen geen argwaan wekken.'

'Ik weet het,' verzucht ik. Ik kijk mijn moeder aan. Ze is lief, ze doet alles voor me. Ik zie aan haar gezicht dat het haar pijn doet om me zo te zien. Ik omhels haar kort en snuif de lucht uit haar kleren op, het ruikt naar dennennaalden en regen. 'Zullen we naar boven gaan?'

Mijn moeder knikt en helpt me overeind. Ze houdt haar hand op mijn rug terwijl ik naar boven hink. Ze helpt me in een stoel voor de kleine haard en schenkt me een glas melk in. Terwijl ik de beker in mijn handen klem, verwarmt mijn lichaam zich aan het warme vuur. Een tijdje staren we zwijgend naar de flakkerende vlammen, die vreemde tekeningen op de muren maken.

'Wat gebeurde er allemaal in het dorp?' doorbreek ik de stilte.

Moeder kijkt me kort aan en ontwijkt dan mijn blik. 'Wat heb je gehoord?'

'Niets. In elk geval geen woorden. Ik hoorde dat het rumoerig was buiten.'

Moeder zucht. 'Er was inderdaad wat opschudding vanochtend...'

Toen mijn moeder geen aanstalten maakte om verder te praten, doe ik mijn mond open. 'U kunt het me beter vertellen moeder, het is al erg genoeg dat ik niet met eigen ogen kan zien wat zich buiten afspeelt. Was het vader?'

'Je hebt gelijk,' verzucht moeder, 'en het was inderdaad je vader. Hij was natuurlijk weer stomdronken en heeft gevochten met een andere man uit het dorp.'

'Is er iemand gewond geraakt?'

'Nee, maar het scheelde niet veel. Glynn kon samen met een stel mannen tussenbeide komen, het duurde alleen een hele tijd voordat je vader eindelijk rustig werd.'

Ik bijt op mijn lip, zoals ik dat altijd doe als ik gefrustreerd ben. Glynn is mijn zus, ze is al lang uit huis en woont samen met haar man en haar zoontje van twee in het centrum van ons dorp.

'U had me moeten roepen,' zeg ik langzaam.

Ik zie het spiertje bij de slaap van moeder meteen verstrakken en er verschijnt een frons tussen haar mooie blauwe ogen. 'Je weet dat dat niet kan, Seanna.'

'Jawel,' zeg ik rustig, terwijl ik mijn woede en frustratie probeer te onderdrukken. 'Ik had hem rustig kunnen maken, moeder. Ik had ervoor kunnen zorgen dat hij niet zo'n herrie had geschopt. U moet meer voor uzelf opkomen, moeder. Iedereen denkt dat u de gekke vrouw van de dronkaard bent. Dit stelt u en vader in een kwaad daglicht.'

Ik spring overeind en sta een paar seconden te wankelen op mijn benen.

'Seanna!' roept moeder geschrokken. 'Hou op!'

De vlammen van het haardvuur zijn plotseling hoog en wild geworden. Mijn hart bonkt in mijn keel en ik weet dat ik rustig moet worden. Mijn moeders blik bevestigt dat, ik zie de angst in haar ogen die ik altijd zie wanneer ik de controle over mezelf verlies. Ik ga weer in de stoel zitten en strek mijn pijnlijke been voor me. 'Waar is hij nu?' vraag ik.

Moeder ontwijkt mijn blik. 'Ik weet niet waar hij is.'

'Laat mij...'

'Nee,' onderbreekt ze me. 'Hij komt vanzelf terug, Seanna.' Ze staat op uit haar stoel en loopt door ons kleine huisje naar de voordeur. 'Ik heb met Brenna en Glynn afgesproken dat ik bij ze kom eten vanavond. Ik doe de deur op slot.' En weg is ze.

Brenna en Glynn... De twee zussen die niet eens van mijn bestaan weten. De twee zussen die ik alleen door het kleine raampje van onze houten cottage heb gezien. Brenna heeft een dochtertje van vijf jaar, een lief en stil meisje, en een kleine dreumes van nog maar een half jaar oud. Ze hebben mij nooit gezien, want ik ben de verminkte zus die verborgen moet worden in de kelder.

Mijn frustratie dreigt weer een hoogtepunt te bereiken en ik dwing mezelf om rustig adem te halen. Daarna schuif ik mijn simpele rok omhoog en bekijk mijn rechterbeen. De huid heeft een rare paarse tint en wordt ontsierd door een reeks lange witte littekens die mijn huid bobbelig en lelijk maken. De botten in mijn been zijn op een vreemde manier misvormd, waardoor ik hem moeilijk kan bewegen. Ik kan wel lopen, gelukkig maar, alleen gaat het niet snel en hink ik als een kreupele.

Ik sta op en loop naar het enige raam in ons huis dat uitkijkt op de vallei en het dorp. Het raampje is ook nog eens piepklein en wordt verborgen gehouden door dikke, zwarte gordijnen. Ik ga zitten en schuif de stof een paar millimeter opzij. Omdat mijn moeder me dit uitdrukkelijk heeft verboden, kan ik het alleen doen als ze er niet is. Ze begrijpt niet hoe erg ik ernaar hunker om buiten te zijn. Af en toe mag ik 's avonds naar buiten, alleen achter ons huis waar de bossen beginnen en alleen als de maan bedekt is achter de wolken. Over mijn vader hoef ik me geen zorgen te maken, hij is er nooit en als hij er wel is dan is hij zijn roes aan het uitslapen.

Met één oog gluur ik tussen de smalle spleet van de gordijnen door. De zon is al aan het ondergaan, zodat het landschap met haar goudgele licht wordt beschenen. Ik kijk uit over de vallei. Vanaf ons huisje kan je, als je goed kijkt, de besneeuwde toppen van de bergen achter onze vallei zien. Met mijn ogen volg ik de bruisende en schuimende rivier, die als een waterval van de berg af rolt en zich daarna langzaam door de vallei slingert, waar hij uitmondt in een meer van helderblauw water. Mijn vingers kneden in de dikke stof van de gordijnen. Wat zou ik er veel voor over hebben om tot mijn enkels in dat ijskoude water te staan, terwijl de zon me met haar gouden licht verwarmt. En om vervolgens met blote voeten door het frisse gras te rennen, met vlinders die om me heen door de lucht dansen. Om de pepermuntachtige geur van de dennenbomen op te snuiven, die rijkelijk in de vallei groeien. Om langs de waterval omhoog te klimmen langs de ruige rotsen en pas te stoppen als de sneeuw mijn voeten raakt.